

Český zápas

Týdeník Církve československé husitské

Ročník 87

Číslo 5

28. ledna 2007

Cena: 6 Kč

BOHOSLUŽBU SVĚTOVÉHO DNE MODLITEB PŘIPRAVILY ŽENY V PARAGUAYI

Stalo se už tradicí, že se v řadě našich sborů scházejí věřící první pátek v březnu, aby podle liturgie, kterou připraví ženy z některé země, sloužili bohoslužbu a prosili společně Boha za problémy, které daná země má. Sbírkou, kterou při bohoslužbě vykonají, pak pomůže některý problém prakticky odstranit. Tak např. loni připravily program ženy z Jihoafrické republiky, kde velkým problémem je onemocnění AIDS, které se stále v této zemi šíří. Naše náboženské obce se připojily k věřícím z dalších církví a společně poslali na konto Světového dne modliteb 100 000 Kč, které by měly pomoci hlavně dětem a těhotným ženám financovat léčbu.

Letošní modlitební setkání se uskutečnilo 2. března nejen u nás ale ve více než 170 zemích celého světa, které jsou sdruženy ve Světovém dnu modliteb - nejstarší celosvětové ekumenické organizaci. Program tentokrát připravily ženy z Paraguaye. Protože jde pro mnohé z nás o zemi velice vzdálenou a málo známou, zmíním několik základních údajů.

República del Paraguay sousedí s Argentinou, Bolívií a Brazílií. Je velká asi jako Francie a má 6,3 milionu obyvatel, i když vykazuje největší přírůstek z celé Jižní Ameriky. 40 % obyvatel je mladších 15 let.

Zemi dělí na dvě části - západní suchou Chaco (čti Čako) - zahrnující 60 % území a východní lidnatou, vlhčí - řeka Paraná. Ta také odděluje stát Paraguay od Brazílie a Argentiny. Řeka protíná zemi od severu k jihu a tvoří součást největší světové ekologické rezervace "Pantanal", která zasahuje i do

Brazílie. Na řece Paraná jsou dvě velké vodní elektrárny - Itaipu (dondávna největší na světě) a Yacireta. Řeka také tvoří rezervoár vody, který pokrývá 80 % spotřeby v Paraguayi.

K přírodním divům patří nedaleké vodopády Iguazú, jejichž vody padají do hloubky 72 metrů (UNESCO označené jako "dědictví lidstva") nebo méně známé vodopády Moconá v oblasti Chaca (hloubka 60 metrů).

Na listinu UNESCO mezi "světová dědictví lidstva" patří také pozůstatky (často ruiny) tzv. jezuitských redukcí. Jsou to zbytky po jezuitském státu, který tady byl v letech 1649 - 1767. Když první jezuité začali počátkem 17. století podél řek pronikat do pralesů Paraguaye, zdálo se zprvu, že jakákoli misijní činnost je vyloučena, neboť indiáni se vždy bázně stáhli. Kněží si však brzy všimli, že když na svých lodkách zpívali duchovní písně, hned se tu i tam domorodci vynořovali z houštin, naslouchali jim a dávali najevo, že v tomto zpěvu nacházejí obzvláštní zalíbení. Nyní mohli misionáři užasle naslouchajícím indiánům vysvětlit v jejich mateřštině, co zpívali. Vzbudili takový zájem, že indiáni je zvali do jejich lesů a stepí a tam zpívali před starci a vysvětlovali jim smysl písní. Dostali se tak až do krajů, kam dosud žádný Evropan nevstoupil, kde Guaraniové a Chiquitos žili uprostřed nedotčené přírody. Domorodci měli dětskou, důvěřivě přátelskou povahu, a tak už první misionáři, kteří se k nim dostali, hlásili, že viděli "dvakrát sto tisíc indiánů, kteří jsou vhodní pro království Boží".

Především původní obyvatelé Paraguaye - indiáni - žijí v nelidských podmínkách

Indiáni se záhy sami začali pokoušet hudební cvičení misionářů napodobovat a pod jejich vedením se s velkým nadšením učili zpívat i obtížné vícehlasé chorály.

Zpočátku se vlastně struktura tohoto vznikajícího státu vytvářela díky hudbě, neboť indiáni, kteří do té doby žili rozptýleně v lesích, se v neposlední řadě stále více sdružovali právě kvůli zpěvu. Nejprve se spojilo několik rodin kmene Guaraní ve vesnici, již dali jezuité název Loretto. Krátce nato vznikly i další indiánské obce - San Ignatio, Itaipua a Santa Anna. Z těchto počátků

indiánských vesnic pak vznikly tzv. paraguayské redukce, které brzy zahrnovaly rozsáhlá území dnešních států Argentiny, Paraguaye, Uruguaye, Chile, Brazílie a Bolívie. V době rozkvětu této zvláštní říše existovalo celkem 131 těchto redukcí a v každé z nich žilo 3 - 6 tisíc lidí. Obyvatelstvo celé země se tehdy odhadovalo na 140 tisíc osob. Jezuitům se podařilo, na základě správného pozorování schopností a slabín indiánů, vybudovat stát odpovídající všemu, co si kdy utopisté vysnili o komunistickém uspořádání ekonomiky: společné vlastnictví výrobních a spotřebních prostředků, odstranění peněžního hospodářství, rovnost všech občanů, likvidace jakékoli materiální bída, zabezpečení starců, nemocných, vdov a sirotků, všeobecná pracovní povinnost a osmihodinový pracovní den, státní výchova dětí, svobodná volba povolání.

Z hlediska techniky správy odpovídal tento indiánský stát nejmodernějším demokratickým požadavkům, neboť občané zde nebyli utlačovanou masou ovládanou autokratickými úřady, ale svoboda občanů byla omezena jen potud, pokud to vyžadovaly zájmy celku. Svobodně volení domorodí úředníci této republiky nebyli ničím jiným, než nezištnými orgány veřejného blaha. Kolonizace však způsobila, že redukce byly zničeny, kněží vyhnáni a indiáni zčásti pobiti a zčásti vyhnáni zpět do pralesa. Dnes představují tu nejchudší dvouprocentní menšinu.

Český výbor Světového dne modliteb rozhodl, aby výtěžek letošní sbírky byl věnován na podporu vzdělávání indiánských dívek v zemědělské škole v Curuguaty. Sestry ze Slovenské republiky se chtějí také

přidat. Curuguaty leží ve východní části Paraguaye. Zemědělská škola CEFA (Centro Educativo Familiar Agrícola) byla založena v roce 1992 misionáři ze řádu stejlerů. Škola patří do farnosti San Isidro Labrador s více než 90 tisíci příslušníky, vesměs zemědělci. Farnost tvoří asi 15 vesnických komunit se 130 kaplemi v okruhu asi 100 km. Přístup je zpravidla jen polními cestami.

Škola nabízí vzdělání mladým lidem z rodin drobných zemědělců, většinou indiánských míšenců nebo indiánů. Obvyklý počet dětí v rodinách je 6 - 9, rodiny obhospodářují 10 - 30 hektarů půdy. Záměrem je poskytnout nové generaci znalosti a schopnosti hospodařit tak, aby se rodiny na půdě užívaly a nebyly jim nuceny opouštět. Žáci se učí základům solidární ekonomiky a principům sdružování v družstvech, protože jen tak mají šanci obstát proti velkým firmám. Žáci si také doplňují všeobecné vzdělání vyšších ročníků, včetně výuky náboženství. Část příjmu získává škola prodejem produktů, které pěstuje na 110 hektarech vlastních pozemků (zeleninová zahrada, stromová školka, rostlinná produkce, včelařství, lesní hospodářství, zpracování dřeva i chov dobytka). Na polovině pozemků je ponechán prales, kde se žáci učí využívat jeho zdroje, aniž by ho poškozovali. Pokud budete mít zájem uspořádat společné modlitební setkání a pomoci tak chudým indiánským dívkám, můžete se obrátit na naši sestru farářku Alenu Naimanovou z Rychnova nad Kněžnou (tel.: 494 534 854), která ráda pomůže. Materiály najdete i na www.cesh.cz.

Podle materiálů SDM zpracovala:

Helena Noemi Bastlová

PROSBA PRAŽSKÉHO BISKUPA

Vážení bratři, vážené sestry v díle Kristova evangelia, obracím se na vás jako čtenáře Českého zápasu, především ale jako na členy naší milé církve s následující prosbou: jistě víte, že již několik týdnů prožívám hluboce bolestnou životní zkoušku, která mě psychicky velice unavuje a zatěžuje. Víím, že jsem udělal chybu, když jsem neměl dostatek osobní statečnosti a lidské odvahy doznat pravdu, která se dotýkala mého soukromého života. Neomlouvám se za citovou náklonnost, kterou jsem projevil vůči konkrétnímu člověku, to by z mé strany bylo hluboce pokrytecké. Omlouvám se, že jsem se sám v sobě dlouho bránil pravdě o zklamání, které mi bylo způsobeno zneužitím těchto citů medializací bulvární formou v neuvěřitelně žurnalisticky neetické a trestněprávně postižitelné podobě. V rámci celé pražské diecéze jsem na vikariátních konferencích odhalil duchovenskému sboru i četným

členům náboženských obcí podstatu svého selhání a prosil jsem za odpuštění. Jsem nesmírně vděčný za tolik masivní nabídku normální lidské pomoci a solidarity. Jsem nesmírně vděčný i své rodině, zejména manželce Evě, u níž, přesto, že se i jí osobně celá kauza bytostně dotýká, nacházím pocit bezpečí, jistoty, pochopení.

Mohu vás všechny ubezpečit, že nijak neusiluji o úřad pražského biskupa. Celých více než sedm let jsem se snažil čestně, korektně a s plným pracovním nasazením realizovat bohatý program, kterým diecéze bude jistě žít, byť odejdu do ústraní. Na druhé straně jsem nikdy neustupoval zákeřným nátlakovým akcím, jak v rovině mediální, tak ve sféře lidských kontaktů. Proto se snažím vyslyšet hlas těch, kteří mě žádají, abych se o svém dalším působení nerozhodoval spontánně sám, nýbrž abych celou záležitost předložil mimořádnému diecéznímu shromáždění ke konečnému rozhodnutí. Již před jednáním ÚR jsem SMS sdělil biskupskému sboru své rozhodnutí iniciovat svolání takového shromáždění a věřím, že v co nejkratším termínu se tak stane. Chtěl bych poděkovat všem, kteří mi ve chvílích, kdy jsem si opravdu sáhl až na dno vlastních psychických a fyzických sil, tolik pomohli svou lidskou blízkostí. Chtěl bych souběžně poprosit za odpuštění všechny ty, které jsem zklamal. Prosím jen, abyste pochopili, že až do ukončení jednání mimořádného diecézního shromáždění se již k celé záležitosti nemám sílu dále vyjadřovat. Účastním se pravidelné odborné intervence, potřebuji se v sobě samém zklidnit a mnohé věci si sám před sebou objasnit, potřebuji také konečně klid pro plnění svých povinností. Děkuji ještě jednou za vaše lidské pochopení, myslíte na mě, prosím, ve svých modlitbách.

Karel Bican

Dále, od hradu dále!

Rozumí se tím: od mého hradu. Jestliže chválíme kosa, jak krásně nám o jarním podvečeru zpívá z nejvyšší větve stromu pod okny, myslíme se. Vůbec to nedělá kvůli tomu, že se nám to líbí nebo že je hezky, ale důrazně tím upozorňuje případné vetřelce, tohle je můj rajón a chraň tě ptačí bůh, kdyby ses mi tu chtěl usadit. Koneckonců viděli jste, jak se dovedou kosi rvát a doslova na sebe štěkat? Tak to je výsledek neuposlechnutí toho zpívaného varování. Vítěz bere samičku, poražený útek.

Jestli se mezi sebou rvou slavíci, praví tenoristé mezi ptačími pěvci, o tom zprávy neexistují, zato se ví, že zpěv slavíka se skládá z několika slok, které mají různý "text". Jedním se slavík dorozumívá s ostatními, jiným vábí samičku a třetím vymezuje území, na které si činí nárok. Každý slavík navíc obohacuje svůj repertoár individuálními kompozicemi a variacemi, a je to nádhera poslouchat.

KONKURENCE

Ve zvířecí říši najdeme mnoho různých druhů, které vydávají rozmanité hlasy. Každé zapískání, zabučení, zahvízdání či zacvakání může obsahovat skryté poselství. Nejúžasnější pěvecké výkony však nepodávají ptáci, ale velryby, poutníci oceánů. Nejsložitější písně zpívají keporkak a běluha, proslulí "mořští slavíci", kteří jsou schopni přednášet své arie přes půl hodiny bez přestávek. Jejich zpěv obsahuje i štěkání, kvičení, kanárčí cvrlikání, vytí, kvákání, supění a trylky v dlouhé řadě variací. Refrény jsou prokládány melodickými slokami, jejichž význam dosud nikdo nerozluštil. Námořníci dlouho považovali tyto tajemné hlasy za zpěv mořských panen, který vedl do záhuby. Před tímto nebezpečím ucpával svým lodníkům uši voskem i bájný Odysseus.

JSOU TO SLOVA?

Zbývá otázka, zda tyto zvukové projevy můžeme považovat za skutečnou řeč - vědci si tím lámou hlavy už hezky dlouho a porovnávají je s lidskou řečí. Odpověď není jednoduchá, ale zdá se, že zvuky, které zvířata vydávají, jsou jen jedním z mnoha dorozumívacích prostředků. Zatímco u lidí je to výhradně řeč, slovní komunikace, zvířata se vyjadřují i postojem, mimikou, zježením nebo sklopením srsti, pachy i třeba dupnutím a mnoha jinými způsoby, které nejsme schopni ani postřehnout.

(muš)

Z kazatelského plánu

4. NEDĚLE PO ZJEVENÍ PÁNĚ

Laskavé slovo je mocné

Radostné poselství, jež církev přináší světu, spočívá v tom, že křesťan má ve svém Pánu mocného zastance a láskyplného pomocníka. Proto nemusí žít ve strachu hned z toho a hned z něčeho jiného. Bát se musí jen jediné věci: aby se nezpronevřil Pánu a nepohrdl jeho milostí. Mnohé problémy dnešních lidí plynou z toho, že se chtějí obejít bez Boha a bez Krista. Věřící křesťané naopak z vlastní zkušenosti dobře znají Ježíšovu zachraňující moc. Kdo v něho uvěřil a obrací se k němu s důvěrou v modlitbě, snáze se vypořádá s nemocí nebo s jiným trápením, než lidé bez důvěry v něho. Stůjme o to, aby Pán přebýval ve všech křesťanských domovech a my bychom dovedli svému okolí svědčit o jeho lásce!

Vstup: Jr 1,4-8

Tužby:

2. Aby živý Kristus byl vždy naším hostem a mocí své lásky naše srdce uzdravoval...
3. Abychom ve stále jistotě Kristovy přítomnosti žili, a proto se zlého nelekali...

Epištola: 1K 13,1-7

Evangelium: L 4,31-44

K obětování: Ž 105,4-5

K požehnání: J 14,21-24

Modlitba:

Nebeský Otče, daruj nám pravou a vytrvalou radost lidí, kteří při sobě cítí blízkost tvého Syna. Prosíme, otevři srdce těch, kdo se s ním dosud nesetkali, aby po něm zatoužili a začali ho hledat. Dodej odvahu křesťanským rodinám, aby nepřestaly upřímně Pána zvát ke svým rodinným stolům, aby k nim vstoupil se svou uzdravující mocí a láskou. Kéž ho dokážeme radostně přivítat a vděčně přijmout dary jeho milosti.

Vhodné písně: 95, 107, 117, 121, 126, 311, 313

NAŠE RECENZE

E. PETRŮ: VZDÁLENÉ HLASY

EDUARD PETRŮ: VZDÁLENÉ HLASY – STUDIE O STARŠÍ ČESKÉ LITERATUŘE, VOTOBIA, OLOMOUČ 1996

Kniha Vzdálené hlasy je souborem studií našeho významného literárního vědce, profesora Eduarda Petru, které vznikaly v různých obdobích jeho badatelské dráhy.

Jednotlivé studie jsou rozděleny do oddílů věnovaných literatuře vrcholného středověku, husitství a reformaci, humanismu a renesanci a v poslední části baroku.

Celkově zaujímají velice široké spektrum jak z časového, tak i z tematického hlediska.

Výběrově je velice zajímavá například studie o symbolice drahoukama a barev v Životě svatě Kateřiny, odkazující soudobého čtenáře legendy nejenom na estetiku textu, ale i na jeho, pro středověkého člověka nejpodstatnější, symbolický rozměr.

Studie z dalšího oddílu je věnována první významné autorce české literatury z přelomu 16. a 17. století, Alžbětě Johanně Westonii. Narodila se v Anglii a spolu s matkou a ne-

vlastním otcem Eduardem Kelleyem, známým rudolfínským alchymistou, se přestěhovala do Čech.

V dalším textu je srovnávána Chvála bláznovství Erasma Rotterdamského a Labyrint světa a ráj srdce Jana Amose Komenského z hlediska pojetí literární parodie, u Komenského parodie obsažené v úsilí o odhalení životní pravdy a přiblížení se jí.

Významnou pro pochopení osoby Komenského je i další studie, věnovaná teologické inspiraci jeho literární obraznosti. Profesor Petru konstatuje, že teologie jako zdroj umělecké obraznosti jde s uměním u Komenského ruku v ruce. V případě Labyrintu světa a ráje srdce upozorňuje na inspirovanost Apokalypsou svatého Jana.

Pro čtenáře Českého zápasu bude nejzajímavějším oddíl věnovaný husitství a reformaci.

Značná část se zabývá osobou a dílem Petra Chelčického. Co se týká identifikace Petra Chelčického se zemanem Záhorkou ze Zhoře, je Eduard Petru skeptický a pouze konstatuje nedostatečnost všech pro a

proti této hypotéze. O to více se však věnuje jeho textům. Charakterizuje ponejprve traktát jako formu literárního projevu, jímž vládl i Chelčický. Zaobírá se metodami jeho myšlení a postupy, které zevšeobecně dává i do kontextu husitských Čech. Všímá si metod argumentace, podložení Písmem a způsobu interpretace. Při analýze metod myšlení Chelčického dochází E. Petru k závěru, že se podobají postupům, jež je možné najít i u myslitelů humanismu, konkrétně u Erasma Rotterdamského. Profesor Petru vyjadřuje i skeptický postoj k příliš striktní hranici kladené mezi reformaci a humanismus.

Další ze studií v tomto oddíle si všímá proměn kategorie pravdy v českém reformačním myšlení a její zakotvení v díle jednotlivých myslitelů.

Ačkoliv je svazek Vzdálené hlasy tvořen studii někdy nepřilíhivými, je v každém směru podnětnou knihou, přínosnou nejenom pro odbornou veřejnost.

Jan Rokyta

Nad Písmem

KDE VZÍT ODVAHU?

L 4,31-44

*Močál zabředání
sirný puch
Dlouhou má ruku
dobrý Bůh.*

Po konfliktu v nazaretské synagoze, který málem skončil svržením Ježíše ze srázu, Ježíš hned příští sobotu statečně vstupuje do synagogy v Kafarnaum, aby tam učil. „Žasli nad jeho učením, poněvadž jeho slovo mělo moc.“ Nešlo jen o účín sám o sobě, známe dosti výtečných řečníků – Cicero s nasazením života přesvědčoval o potřebě obnovy republikánské ústavy, Hitler fascinoval německý národ zápallem pro národní socialismus. Takoví lidé inspirovali dějinné události. Ježíš mocí Ducha Božího ne tak uchvacoval, jako vychvacoval Zlému a ten se stavěl na odpor. Jednotlivci se obraceli k Ježíšovi, nebo proti němu.

V synagoze se každou sobotu scházelo místní společenství. Patřil k němu zřejmě také ten, kdo "byl posedlý nečistým duchem", ale procházelo mu to. Mohl mít své příznivce, mohl být vlivný. Jakmile však vstoupil a promluvil Ježíš, došlo zákonitě ke střetu protichůdných duchů. Je to poměrně častá zkušenost nositelů Ducha, že stačí jen přiblížení, natož kontakt s člověkem jiného ducha, aby došlo k napětí až dramatické situaci, jako v kafarnaumské synagoze. Typický je výpad: „Co je ti do nás?“

Vícekrát jsem zažil, jak je nějaký člověk zakopaný ve své pozici, jak je rezistentní vůči křesťanské nabídce: „Musel bych všechno přehodnotit a změnit způsob existence, životní styl, který jsem si dlouhodobě budoval a který mi vyhovuje.“ Budiž, ale v církvi?! Nech nám, Ježíši, naše zvykové náboženství,

spříznění naší neproměněnou přirozeností, naše předpojatosti i naše demony. Co si s takovou umanutostí počnou proroci, povolání služebníci, obrázení a probuzení křesťané? Inu, musejí být sjednocení s Ježíšem a naplněni Duchem svatým. Pak se jim bude dařit rozvazovat spoutané. Přesto může na své pozici setrávat exponent dáblův. Zarytý odporuje Božímu slovu, podněcuje proti dané autoritě, rozvrací sbor. Najde se ten, kdo zvolá: „Ve jménu Ježíše Krista ti prikazuji, umlkní a vyjdi z něho!“

Kéž slyšíme takové užaslé otázky: „Jaké je to slovo, že v moci a síle prikazuje nečistým duchům, a oni vyjdou!“

Kde vzít odvahu? „...posvětil jsem tě... a všechno, co ti prikážu, řekneš. Neboj se jich, já budu s tebou a vysvobodím tě, je výrok Hospodinův.“

Podstatné je, abychom pro své večeré jednání a působení měli Kristovu motivaci. „...kdybych měl tak velikou víru, že bych hory přenášel, ale lásku bych neměl, nic nejsem... Láska... nehledá svůj prospěch... nemá radost ze špatnosti... láska má naději, láska vytrvá.“ Ježíš byl v lásce úžasně vytrvalý, úměrně tomu, jak veliká byla jeho láska. Po celodenním láskyplném zápase, vydáváním se, ještě po západu slunce, kdy končil sabat, přiváděli k němu své nemocné a on je uzdravoval vzkládáním rukou. „Z mnohých vycházeli i démoni...“ To je děsivá skutečnost – mnozí démoni v mnohých.

Jen málokdo ze světa dnes zamíří do církve, ovšem pravděpodobnost, že je zadémonizovaný, je vysoká. Strašnější je možnost, že i v církvi potká někoho, kdo je na tom podob-

ně, ne-li hůře. Vždyť někteří byli schopni udávat nepřátelům církve své bratry a sestry, mnozí jsou posedlí ustavičným pomlouváním vlastní církve a sebe navzájem a mravní pokleslost působila vždy v církvi rozkladně.

Když nás neovládá Duch svatý, ovládají nás duchové z temnot. Ježíš stále o nás a za nás bojuje. Zvěstuje Boží království nejen slovem, ale naším osvobozením z moci Satanovy. Jakmile jsme osvobozeni a Duchem svatým proměněni a proniknutí, dejme se Ježíši k dispozici. Když tchyně Petrova byla Ježíšem zbavena nemoci, ihned se dala Ježíši a jeho společenství do služby.

Mnozí démoni v mnohých? To jen násobí slavná vítězství Kristova. Církve zní chvalozpěvem.

Stanislav Jurek

**Pane Ježíši,
ty jsi vítěz.**

**Dej,
ať se ti nikdo
neubrání.**

**Přej nám slavit
ve své církvi
svá vítězství.**

**V moci a síle
Ducha tvého
si žádáme žít
a působit.**

Prosíme a děkujeme.

CO NÁS DNES TRÁPÍ A CO S TÍM?

V souvislosti s medializací jednání pražského biskupa Mgr. Karla Bicana dostáváme do redakce řadu ohlasů a všichni autoři žádají zveřejnění v Českém zápase. Příspěvky mají jedno společné – je vidět, že našim členům leží tento problém na srdci a že mají skutečný zájem ho „pokřest' ansku“ vyřešit. Samozřejmě nemůžeme zveřejnit všechny ohlasy, protože by na ně nestačila plocha našeho časopisu ani do Velikonoc. Pro začátek jsme vybrali následující dva z pražské diecéze – jeden od vikářů, druhý od laiků, protože představují dva úhly pohledu na celou záležitost.

Pokud nám budete chtít posílat další ohlasy, prosíme, abyste se snažili nacházet i argumen-

STANOVISKO VIKÁŘŮ

PRAŽSKÉ DIECÉZE

My, níže uvedení vikáři pražské diecéze, předkládáme Ústřední radě ČČSH a všem členům církve následující stanovisko:

Vyjadřujeme bratru biskupovi Mgr. Karlu Bicanovi, jménem svým i jménem převážné většiny hlasů našich vikariátů, plnou podporu pro pokojné a svobodné řešení jeho obtížné životní situace.

Považujeme za principiálně nepřipustné, aby představitel církve přejímali nátlakové interpretační postupy takových sdělovacích prostředků, které vesměs přehlížejí pojmy jako křehkost, důstojnost a hloubka života – tedy kontext, v němž myslí a jedná víra – ale jejichž přednostním zájmem je vícerozměrnost života karikovat a následně skandalizovat.

Rozhodně odmítáme kroky těch našich spolubratrů (případně sester), kteří na místo vytrvalého hledání Pravdy v přímých a otevřených rozhovorech uvnitř vlastního společenství lidu Kristova spěchají se svými soudy do tisku a televize.

Adamová Růžena
Bláhová Barbora
Hána Vladimír
Chvála Jiří
Kohout Jan
Kučerová Jarmila

OTEVŘENÝ DOPIS

PRAŽSKÉMU BISKUPOVI

Nuže, biskup má být bezúhonný, jen jednou ženatý, střídavý, rozvážený, řádný, pohostinný, schopný učit, ne pijan, ne rváč, nýbrž vládný, smířlivý, nezištný. Má dobře vést svou rodinu a mít děti poslušné a počestné; nedovede-li někdo vést svou rodinu, jak se bude starat o Boží církev? Nemá být nově pokřtěný, aby nezpyšněl a nepropadl odsouzení ďáblu. Musí mít také dobrou pověst u těch, kdo jsou mimo církev, aby neupadl do pomluv a ďábových nástrah. Rovněž jáhnové mají být čestní, ne dvojací v řeči, ne oddaní vínu, ne ziskuchtiví. Mají uchovávat tajemství víry v čistém svědomí.

1 Tm 3, 2-9

Bratře biskupe, obáváme se, že situace, která vznikla v posledních dnech kolem Tvé osoby, začíná být neudržitelná a není možné k ní nadále mlčet.

Opakovaně jsi se vyjádřil v tom smyslu, že máš podporu své diecéze. Bohužel jsi se nezmínil v této souvislosti o žádném z kritických hlasů, které zazněly. Minimálně v obou pražských vikariátech (Praha-město východ a západ) jich byla celá řada.

Hovoříš o podpoře řadových členů

ty, které se v těchto příspěvcích neobjevují. Dále prosíme, abyste se pokusili oddělit úřad od osoby – protože úřad soukromí nemá, zatímco každá osoba má na něj samozřejmě právo. Prosíme rovněž, abyste vážili slova a oprostili se jakýchkoli emocí. Mějte na mysli, že náš časopis nečtou jen členové církve a že vaše slova budou svědčit o naší církvi i v tom smyslu, co nás učí, co podporujeme, co odmítáme, co je nám lhostejné, co je pro nás důležité...

Jen tak mohou vaše ohlasy pomoci v řešení této složité situace, do které se naše církev v minulosti nikdy nedostala.

(noe)

církve. Kolik řadových členů církve slyšelo inkriminovanou nahrávku a vyjádřilo Ti podporu? Jak by ji také mohli slyšet, když neustále vyhrožuješ trestním oznámením?

Říkáš, že se jedná o Tvé soukromí, do kterého nikomu nic není. Souhlasíme. Máš plné právo celou záležitost řešit soukromě, ale jako řadový člen církve. Pokud jsi biskupem, je i Tvé soukromí věcí veřejnou. Bezúhonnost je totiž jedním z požadavků na funkci biskupa.

Myslíme si, že biskup by měl být vždy důvěryhodný a věrohodný. Bohužel, ani jeden z těchto požadavků jsi v poslední době nenaplnil. Opakovaně a dlouhodobě jsi všem lhal. Nezůstalo ale jen při tom. Lžeš i nadále. Jak jinak nazvat situaci, kdy záměrně a účelově neříkáš celou a úplnou pravdu?

Je hezké, že jsi dal svou funkci k dispozici, ale pokud jsi neodstoupil ani zároveň nesvolal diecézní shromáždění, které jediné Tě může odvolat, zůstává Tvá nabídka jen prázdným gestem.

V Praze dne 10. 1. 2007

MUDr. Blanka Nývltová
MUDr. Ondřej Nývlt
náboženská obec
Praha 4 - Krč

STRÁŽCI LIDSKOSTI

Pod tímto názvem začaly vycházet od prosince tohoto roku články v časopise Husita, které se věnují osudům příslušníků naší církve, kteří byli perzekvováni a vězněni v době komunistické totality. A to, že jich nebylo zrovna málo, dokumentují následující fakta. Mezi 244 (nejčastěji uváděné číslo) osobami popravenými komunistickou mocí bylo 7 příslušníků naší církve, jmenovitě Oldřich Fiala (popraven 1. 9. 1951), Karel Hájek (popraven 9. 9. 1952), František Havlíček (popraven 12. 11. 1952), Miroslav Choc (popraven 19. 2. 1949), ing. Jaroslav Peška (popraven 10. 11. 1952), Josef Prouza (popraven 3. 6. 1952) a Václav Vacíněk (popraven 31. 8. 1951).

Uvězněno bylo od roku 1948 18 farářů. Mezi nimi například Oldřich Bukal, Jindřich Hanuš, Ladislav Král, Jan Třínecký, Zdeněk Langr, Alois Mach, dr. Vladimír Novák atd. Mnozí z nich se po letech věznění vrátili domů stíženými značnými zdravotními obtížemi, nemohli ve většině vykonávat své duchovenské povolání a byli zařazováni na tu nejtěžší manu-

ální práci. Zvláštním případem je osud bratra faráře Josefa Kosinky z Nového Města n. Metují. Ten byl v roce 1974 zatčen a po 37 dnech zemřel za nevyjasněných okolností ve vyšetřovací vazbě v Hradci Králové.

Postižení samozřejmě nebyli pouze samotní bratři faráři, ale i jejich rodiny. Manželky zhusta přišly po zatčení svých protějšků o zaměstnání a děti si mohly nechat o případných studiích jenom zdát.

Jiným druhem perzekuce ze strany státních orgánů, žel někdy i s podporou příslušného vedení církve, byla suspendace či odnětí státního souhlasu. Těchto prostředků bylo použito do 80. let v 41 případech. Tento zásah samozřejmě znamenal zákaz výkonu duchovenské služby a existenciální starosti. "Četné zásluhy" v otázce odejmutí státního souhlasu měl například v olomoucké diecézi spolupracovník StB s krycím jménem "TAJEMNÍK". Ten se podílel na odebrání státního souhlasu například bratru faráři Emilu J. Havlíčkovi, Lubomíru Čmerdovi či Miroslavu Spáčilovi. Několik duchovních po problémech

se státní správou opustilo služby církve nebo emigrovalo. V neposlední řadě byli nepohodlní duchovní služebně překládáni na jiná "méně nebezpečná" místa. Významnou postavou z řad migrujících farářů byl olomoucký bratr farář Augustín Jüngling. Ten poté, co v srpnu 1948 emigroval do Německa, získal postupně postavení předsedy ústředního komitétu v utečeneckém táboře Ludwigsburg a rovněž zřídil v tomto táboře modlitebnu naší církve, kde vykonával duchovní správu.

Samozřejmě, že pronásledování byli i laičtí členové církve. Za všechny např. JUDr. František Račanský či Metoděj Cyril Metelka. František Račanský byl svého času předsedou diecézního kárného výboru a předsedou rady starších v náboženské obci na Starém Městě. Zatčen a odsouzen k 28 letům byl v souvislosti s monstrprocesem "Milada Horáková a spol.". Tento člověk mimo jiné zorganizoval jednu ze schůzek tzv. "národně-socialistické šestky" v kostele sv. Mikuláše na Staroměstském náměstí. Metoděj Cyril Metelka byl aktivním

Vzpomínka na druhého patriarchu

V osudu a životě zakladatelů naší církve se setkáváme se zcela výjimečným jevem. Tito lidé totiž neoddělovali svůj soukromý život od života a práce v nově vzniklé církvi, které dokázali obětovat vše. Neměli bychom zapomenout na všechny ty věrné služebníky, kteří - vzdor všem těžkostem - církvi zasvětili nejen svůj vlastní život, ale i životy svých rodin. Pro ni se obětovali a pro ni pracovali; většinou na úkor svého soukromého života i zdraví. Příklad jejich osobní statečnosti by nám měl být právě v dnešní době posilou a povzbuzením.

Jedním z nich byl i druhý patriarcha naší církve a nejbližší spolupracovník dr. Karla Farského, dr. Gustav Adolf Procházka, jehož dvě významná výročí si připomínáme. Dne 9. února uplyne 65 let od jeho úmrtí a 11. března 135 let od jeho narození.

G. A. Procházka nebyl typem odborného teologa, který by zanesl farní knihovny svazky bohosloveckého myšlení. Přesto je období jeho patriarchátu nepřehlédnutelným časem v životě mladé církve. Za jeho éry bylo postaveno a otevřeno nejvíce sborů. Církev byla uvedena na pole ekumeny.

Mnohokrát ve svém životě dosvědčil svou statečnost i názorovou vyhraněnost. Vždyť právě jeho energické vystoupení na oné památné schůzi dne 8. ledna 1920 bylo přímým podnětem ke hlasování pro vznik nové církve.

Jistě i on byl člověk chybující, ale dovedl to přiznat a své církvi poctivě sloužil tím, co mu Bůh dal. Svým životem a smrtí dosvědčil, že nikdy není marné nasadit-li člověk život do tvořivého úsilí a do zápasu o jeho čistou a pravdivou podobu. Sebe samého vložil bez vnitřních rezerv a pochybností do služby lidem pro jejich každodenní a konkrétní život. Závěr jeho modlitby je i jeho osobním vyznáním: "...činy naše, prosíme Pane, milostí svou předcházej a pomoci svou provázej, aby všechny naše modlitby a skutky tebou se počínaly a tebou počaty šťastně se dokonávaly. Svůj sbor Páně, církev naši, mocnou rukou svou ved' a ochraňuj! Pro oběť Pána našeho Ježíše Krista. Amen."

Miroslava Jarolímová a Lenka Palčovičová
vnučky

členem v náboženské obci na Vinohradech. Poté, co byl tzv. "vyakčněn", tedy vyhozen bez udání důvodu ze svého novinářského zaměstnání, napsal a rozšiřoval několik letáků, v jejichž obsahu připomínal nespravedlnosti, které se děly po únoru 1948. Za to byl odsouzen k 9 letům odnětí svobody.

Tolik jen stručný výčet zásahů komunistické moci, které v nejednom případě postihly příslušníky naší církve. Proto nelze souhlasit s apelem Petra Chytila v jeho internetovém článku z roku 2002, kdy v samém závěru nabádá představitele i věřící ČČS(H)

k pokoře a poučení ze starých chyb a provinění. Tato slova, jak vyplývá z předcházejících fakt, jistě nepatřila a nepatří zdaleka všem příslušníkům naší církve.

Závěrem bych rád požádal všechny čtenáře tohoto článku, kteří znají ve svém okolí nějaké další případy perzekuce věřících z řad naší církve, ať již aktivních členů jednotlivých náboženských obcí, členů rad starších, katechetů či duchovních, necht' mě, prosím, kontaktují.

Martin Jindra
Tel.: 736469248

Mail: martinusjindrus@seznam.cz

ZPRÁVY

Nabídka zaměstnání

Husitský dětský domov v Dubenci u Příbrami hledá pastorační asistenty na místa pomocných vychovatelů v dětském domově a vedoucího sociálního pracovníka do domu na půl cesty.

Podmínkou je možnost práce v několikaletých turnusech a řídicí průkaz skupiny B.

Uvítáme pedagogické vzdělání a/nebo praxi.

Nástup ihned, po zapracování možný příplatek k platu pastoračního asistenta z rozpočtu domova.

Bližší informace o projektu na:

www.husiti.cz/domovdubenc

Bližší informace tel.: 318 611 213

- Tereza Jandová nebo Michal Roth

e-mail: domovdubenc@seznam.cz

Pozvánka na besedu

Ekologická sekce České křesťanské akademie zve na úterý 13. února do přízemí kláštera Emauzy (Praha 2, Vyšehradská 49) na besedu "Východní křesťanství v Africe, lidé a krajina". Úvodní slovo přednese RNDr. Václav Petříček z Botanického ústavu AV ČR. Začátek je v 17.30 h, předpokládáný konec do 19.15 h.

(Jne)

Ekumenická akademie zve

Ekumenická akademie Praha zve na seminář, který se koná 16. a 17. února v prostorách Farního sboru Českobratrské církve evangelické U Školské zahrady 1, Praha 8 - Kobylisy (Metro C Kobylisy) v rámci projektu česko-rakouské spolupráce v oblasti Fair Trade, financovaného z prostředků rakouské a české vlády (Regional Partnership Programme). Cílem semináře je představit a osvětlit účastníkům semináře produkty Fair Trade a Bio ve všech jejich aspektech, informovat o zásadách ekologické

produkce a Fair Trade a osvětlit princip Snídaně Fair & Bio, aby i oni mohli informovat své okolí o produkci Bio a Fair Trade a ve spolupráci s Ekumenickou akademií se na tomto příjemném projektu dále podílet.

Na programu je:

Pátek 16. února

Zahájení akce a představení přednášejících a účastníků.

* Co je Fair Trade? Proč se Fair Trade zabývat?

* Představení programu Snídaně Fair & Bio spojený s ochutnávkou produktů Bio a Fair Trade. Prezentace programu.

* Společně kulturní večer.

Sobota 17. února

Co znamená Bio? Proč se zajímat o bioprodukty?

Praktické stránky realizace Snídaně Fair & Bio.

Otázky a odpovědi.

Seminář je určen pro 15 – 20 účastníků.

Účastnický poplatek: 300,- Kč

Závazné přihlášky zasílejte prosím na email eaknapp@volny.cz.

V případě potřeby vám zajistíme ubytování v penzionu U Jákoba. Ubytování je v ceně semináře.

(red)

Svět studuje husitství

Náš spolužák z Husovy bohoslovcké fakulty ing. Jindra Kohoutek, který žije už skoro čtyři desetiletí v USA, mi v nedávném vánočním dopise napsal: „...Po pádu komunismu, s otevřením hranic se také otevřely dveře mnoha archivů s originálními dokumenty psanými latinsky, česky a polsky. Ty jsou zase přístupné a valná většina z nich už dokonce je přeložena do angličtiny. Obdivuhodnou práci udělal novozélandský profesor historie Thomas A. Fudge. Díky jemu jsem mohl číst spoustu dopisů, deníků, církevních a státních dokumentů tak, jak byly, a bez komentáře...“

Název knihy neuvedl, ale jistě by se

sehnal na velvyslanectví. Pro naši literární historii by asi bylo zajímavé zjistit, z jakých pramenů či českých autorů byly texty čerpány či překládány. Kniha je dokladem, že ve světě stále husitství sledují a studují – ať už se souhlasnými či kritickými závěry.

(hr)

Hladivé Dobré jitro

Příjemné probuzení po několika šocích z televizních šotů nad konáním jednoho našeho biskupa přinesl 14. ledna Český rozhlas 2 – Praha. Nedělní Dobré jitro moderoval známý duchovní naší církve Aleš Jaluška z Podkrkonoší.

Svým přístupem k pořadu dal jasně najevo, jak lze vyjádřit úctu k Hospodinu, přírodě i člověku. Znalost mnohých (nejen stravovacích) návyků z hor jizerských i krkonošských doplnil zážitky ze zahraničních krajů, které získal v časech svého aktivního horolezectví. Moudrostmi hladivých příběhů, které přečkaly staletí, vyzdvihoval hodnoty dávno již objevené.

Vybraní hosté po telefonu citlivě doplnili nedělní ráno.

Sestra farářka Alena Naimanová z Podorlicka využila možnosti podrobně informovat o Světovém dni motlíků, na jehož organizaci se dlouhá léta podílí.

Bratr Stanislav Kubín z Liberce podal posluchačům kytičku vlastních veršů jako příležitost ke ztišení a zamyšlení nad hodnotami života.

Sestra duchovní Jana Wienerová se svěřila s vnímáním světa očima malířky.

Na rozhlasový pořad s bratrem farářem Alešem Jaluškou stálo za to přivstat si (ač v neděli) již v pět hodin ráno. Nejedna náš obětavý člen nepochybně pookřál nad tím, že je naše církev prezentována v médiích opět tak, jak si zaslouží.

Ing. Jan Vaníček,

Jičín

PRO DĚTI A MLÁDEŽ

JEŽÍŠ V KAFARNAUM

Podle L 4,31-44 v Kafarnaum Ježíš mimo jiné uzdravil posedlého nečistým duchem a Šimonovu tchyni. Dokážete-li správně vyměnit přeházené věty obou příběhů, u druhého z nich se dozvíte tajemku.

PŘÍBĚH PRVNÍ

1. Povstal a odešel ze synagogy do Šimonova domu. (K)
2. V synagoze byl člověk, který byl posedlý nečistým duchem. (E)
3. Postavil se nad ní, pohrozil horečce a ta ji opustila. (F)
4. „Přišel jsi nás zahubit? Víš, kdo jsi. Jsi svatý Boží.“ (M)
5. Ale Ježíš mu pohrozil: „Umlkni a vyjdi z něho!“ (O)
6. On vzkládal ruce na každého z nich a uzdravoval je. (N)
7. Na všechny padl úžas a říkali si navzájem: (N)
8. „Ty jsi Boží Syn!“ (U)
9. Hrozil jim a nedovoloval jim mluvit, protože věděli, že je Mesiáš. (M)

PŘÍBĚH DRUHÝ

1. Odešel do galilejského města Kafarnaum a učil je v sobotu. (J)
2. Šimonova tchyně byla souzena silnou horečkou; i prosili ho za ni. (A)
3. Ten vzkřikl velkým hlasem: „Co je ti do nás, Ježíši Nazaretský?“ (L)
4. Ihned vstala a obsluhovala je. (A)
5. Když slunce zapadlo, všichni k němu přiváděli své nemocné, kteří trpěli rozličnými neduhy. (R)
6. Zlý duch jím smýkl doprostřed a vyšel z něho, aniž mu uškodil. (S)
7. Z mnohých vycházeli i démoni a křičeli: (A)
8. „Jaké je to slovo, že v moci a síle přikazuje nečistým duchům a oni vyjdou!“ (Y)
9. A pověst o něm se rozhlásila po všech místech okolní krajiny. (J)

Jana Krajčírková

Český zápas

MK ČR E 127 ISSN 0323-1321

Týdeník Církve československé husitské

Vydává Ústřední rada Církve československé husitské, Wucherlova 5, 166 26 Praha 6

Šéfredaktorka: Dr. Helena Bastlová, redakce: Mgr. Jana Krajčírková, Ivana Kyselová, Mgr. Ervín Kukuczka, tel.: 220 398 107, fax: 220 398 123,

mail: cesky.zapas@csh.cz, Tisk: Grafotechna, Distribuce: A.L.L. production s.r.o., Poděbradská 24, 190 00 Praha 9, tel.: 234 092 851, predplatne@predplatne.cz

KALENDARIUM—LEDEN/ÚNOR

29. 1. 1917 - Ruská vláda schválila vytvoření Československé národní rady na Rusi v čele s J. Dürichem. Vznikl tak separatistický orgán nezávislý na pařížské Československé národní radě. M. R. Štefánik, který v té době pobýval v Rusku, Düricha vyloučil z pařížské rady. Rada fakticky nezahájila vlastní činnost, neboť mezitím vypukla únorová revoluce v Rusku; v dubnu 1917 nová ruská vláda Dürichovu radu zrušila.

30. 1. 1897 - Narodil se v Praze **Rudolf Barta** (+ 1. 3. 1985 tamtéž) - slavný chemik, který se zabýval chemií a technologií skla, keramiky, žáruvzdorných materiálů a cementu. V chemii se zasloužil o využití termické analýzy v Československu a publikoval více než 400 odborných statí. Od roku 1920 byl členem Masarykovy akademie práce a v roce 1928 se stal prvním československým čestným členem American Ceramic Society. V letech 1945-58 byl profesorem pražské techniky a Vysoké školy chemicko-technologické. Byl nejen úspěšným vědcem a podnikatelem, ale i pedagogem. Jeho čtyřdílná učebnice *Sklářství a keramika* (1952) se dočkala řady vydání stejně jako učebnice *Chemie a technologie cementu* (1961).

30. 1. 1972 - Zemřel v Chicagu **Karel Boleslav Jirák** (* 28. 1. 1891 v Praze) - hudební skladatel, pedagog, dirigent a publicista, který už roku 1913 nabídl Národnímu divadlu svou operní prvotinu. Válku prožil jako divadelní korepetitor v Hamburku. Po válce stál krátce v čele opery v Brně a Moravské Ostravě, od roku 1919 žil trvale v Praze, zprvu jako sborníř Hlaholu a hostující dirigent České filharmonie, v roce 1921 byl jmenován profesorem kompozice na pražské konzervatoři. K novým hudebním směrům orientovaný pedagog vychovával žáky, jako byl J. Ježek, M. Kabeláč, I. Krejčí, K. Slavický, S. Havelka a další. Mezeru v české hudebně pedagogické literatuře pohotově vyplnil knihou *Nauka o hudebních formách* (1923, četná další vydání do 1985). Současně působil Jirák jako hudební referent deníku *Národní osvobození*, byl spoluzakladatelem čs. sekce Mezinárodní společnosti pro soudobou hudbu (1923), podílel se na vzniku Ochranného autorského sdružení (1924). Když byl v roce 1930 vyzván, aby v novém Čs. rozhlasu vybudoval hudební odbor, vzdal se - pohlčen velkým úkolem - pedagogické, kritické a načas i kompoziční činnosti. V květnu 1945 byl skupinou členů rozhlasového orchestru nařčen z "nečeských a nesociálních činů" během války, k čemuž se přidala i Česká filharmonie. Do února 1947, kdy bylo vyšetřování zastaveno, nesměl vstoupit do budovy rozhlasu, a přestože byl obviněn zproštěn, dostal 30. června 1947 z rozhlasu výpověď. Krátce nato odletěl na pozvání Roosevelt College do Chicaga, aby tam vyučoval v letním kursu kompozice, načež mu bylo nabídnuto místo hostujícího profesora na příští školní rok. Protože byl po únoru 1948 vyloučen ze Syndikátu českých skladatelů a provádění jeho děl bylo zakázáno, zůstal v USA natrvalo. Působil zde pedagogicky do svých 76 let. Dvakrát byl zvolen předsedou chicagské odbočky ISCM, kterou s Ernestem Křenkem 1950 založil. V USA zkomponoval přes 30 ze svých 94 opusů. Prahu mohl navštívit až 1968, byl přítomen koncertům ze svých skladeb, ale současně se stal svědkem její nové okupace. Znovu ji navštívil v letních měsících 1969, 1970 a 1971. Po autorově smrti měla v Praze 17. února 1972 světovou premiéru jeho 6. symfonie. Účastnila se jí vdova Blanka Jiráková, která přivezla do Čech urnu se skladatelským popelem.

30. 1. 1972 - Zahynul při autonehodě v Tennessee v USA **Pavel Roman** (* 25. 1. 1943 v Olomouci) - slavný krasobruslař, který se svou sestrou Evou získal čtyři tituly mistrů světa a dva tituly mistrů Evropy v tancích na ledě.

31. 1. 1947 - Před Národním soudem v Praze začalo přelíčení s protektorátní vládou R. Berana. R. Beran a J. Syrový byli odstouzeni 21. dubna t.r. na 20 let.

31. 1. 1962 - Zemřel v Praze **Vlasta Burian** (* 9. 4. 1891 v Libereci) - herec, zpěvák, divadelní ředitel i sportovec.

1. 2. 1962 - Zemřel v Praze **Miroslav Cikán** (* 11. 2. 1896 tamtéž) - filmový režisér - debutoval ve filmu *Dům na předměstí* (1933), filmovém přepisu satirického románu K. Poláčka, ve kterém si zahrál hlavní roli H. Haas. Na tuto úspěšnou spolupráci navázal filmovou komedií *Svět, kde se žebra* (1938). Cikán ale spolupracoval s celou řadou tehdy velmi oblíbených komiků, například s V. Burianem (*Hrdinný kapitán Korkorán*, 1934).

3. 2. 1622 - Tzv. generální pardon (vydaný Ferdinandem II. v Innsbrucku) omilostnil účastníky českého stavovského povstání. Pardon byl zveřejněn 7. května. Statky povstalců však byly zkonfiskovány a rozprodány příslušníkům dvorské strany. Rozhodování o hmotných trestech se ujaly konfiskační komitety, jejichž předsedou byl v Čechách Karel z Lichtenštejna. Během půldruhého roku bylo odsouzeno 680 šlechtických rodin, přičemž 166 bylo zabráno veškeré jmění, ostatní přišly o dvě třetiny (45), polovinu (128) nebo třetinu (215) či jiný podíl (126) vlastnictví (v té době bylo v zemi asi 1600 panských a rytířských rodů). Generální pardon znamenal úplnou pohromu pro královská města; až na výjimky (Budějovice, Plzeň) přišla o veškerý obecní majetek (odhad činí 2,5 milionu míšeňských grošů).

4. 2. 1402 - Schůzka Václava IV. a Zikmunda v Hradci Králové, na níž Václav písemně přenechal vládu v Českém království Zikmundovi pod podmínkou, že sám zůstane do konce života formálně panovníkem jak v českém státě, tak i v Říši. Zikmund nabídl Václavovi pomoc v jeho úsilí o dosažení císařské koruny a okamžitě začal "panovat" v zemi (drancoval královské statky, dosazoval své lidi na hrady apod.). Markrabě Prokop se měl vzdát svého majetku na Moravě a obdržet za to knížectví svídnické a javorské a podržet si hrabství kladské.

(red)